

stroomen de tranen. Ze is een klein onaanzienlijk scheel meiske. Ze schijnt niet tot het type te hooren, zooals Nel, dat geliefd is onder kinderen. Maar Sijtje voelt zich wonderlijk naar het kind bewogen. Ze weet nu opeens, op wie ze lijkt en de gedachte ontroert haar. Op dat aapje van Böhnke, dat hij Heimweh heeft genoemd, waarvan ze een reproductie heeft gezien op Hoytema's studeerkamer. Een zielig aapje, ziek van heimweh naar de warmte en zon van zijn land.

Sijtje trekt het kind naar zich toe. Er is een teederheid in haar tot in haar vingertoppen, die streelen willen; in haar armen, die willen omvatten; in haar oogen, die telkens warm worden; in haar mond, die kussen wil.

Op straat loopt ze met een glimlach om haar mond, dat de voorbijgangers blijven staan, om haar na te kijken. Sommigen lachen in haar oogen terug, maar Sijtje merkt het niet. Ze knijpt vaak de kleine handen tot vuisten en moet steeds den lust beteugelen, dansend te gaan. En als Mary vraagt, getroffen door haar van glans overtogen gezicht: „Wat is er? Wat heb je toch?” dan schieten Sijtjes oogen vol tranen en ze zou willen antwoorden: „Ik ik zal nog eens breken door dit geluk!”

(Slot volgt).

